

droeg hij een rood lederen gordel met zijn patroontasch en rijk versierde pistool. Op zijn hoofd had hij een hoogen vilten hoed, waaraan eene medaille van de Madonna dei Dolori bevestigd was. Hij wachtte totdat Enrico's beurt voorbij was, en toen zijn geweer nemende, ging hij voort met het te laden, terwijl hij op eene zeer beleefde wijze aan den volgende mededinger vroeg, hem voor te gaan, daar hij nog niet geheel klaar was. Velen herinnerden zich later, hoe zijne oogen op dat oogenblik vlammen schoten, en velen kwam het toen, doch te laat, voor den geest, hoe men hem had hooren zeggen, dat hij Maddelena tot welken prijs dan ook, hebben wilde.

Toen het signaal om te schieten gegeven was, hoorde men duidelijk twee geweerschoten te gelijk in de lucht weergalmen, en op hetzelfde oogenblik viel Enrico ter aarde, doodelijk getroffen door den kogel van Carlo Ricardo's geweer. De moordenaar was in één sprong over de heining, en zich in het woud werpende, was hij in een oogwenk verdwenen, voordat nog één der aanwezigen van zijne verbijstering gekomen was.

Eindelijk ging er een jammerkreet uit de menigte op, die de echo's deed verstommen. De mannen liepen toe om den ter aarde gevallen Enrico op te rigten; doch het leven was reeds ontvloden, de kogel was goed gemikt geweest. De onthutste vrouwen deinsden terug bij dit afgrijpselijk schouwspel, want voor hare oogen lag de arme vermoorde jongeling, nog even te voren zoo vol levenslust en hoop, het frische gras met zijn edel hartebleed rood geverwd. En de arme Maddelena! Toen zij de knal hoorde, was zij de eerste, die Enrico vallen zag; want haar somber voor gevoel, dat er iets treurigs gebeuren zou had haar niet verlaten, en daarom was zij den geheelen dag hem zoo veel mogelijk ter zijde gebleven; zij was nu echter juist iets aan haren vader gaan vragen, toen zij terugkomende, Enrico zag vallen. Arm meisje, hare troostgronden waren onvoldoende; nadat hare bittere eerste smart eenigzins gestild was, kon zij niets anders doen dan bidden voor de rust zijner ziel. Indien zij geweten had, hoe zij troost kon vinden bij een medelijdenden en langmoedigen Zaligmaker, dan ware de geslagen wond eenigzins geheeld, of ten minste haar leed verzacht bij de gedachte, dat er nog iets hoogers en beters bestond dan alle aardsche vreugde of droefheid.

Het overblijfsel van den armen Enrico werd ter aarde besteld, onder aller tranen en weeklagten, en zelden zag het dorp van Olmeta treuriger dag voor zich aanlichten. De vader van den vermoorden jongeling te oud zijnde, moest „de vendetta” door den broeder uitgeoefend worden, en het was in den nacht, na de begrafenis, dat wij voor het eerst onze lezers met Luigi kennis deden maken. De familie Ricardo had in den nacht na den moord Olmeta verlaten, en niemand had sinds dien tijd iets van hen gehoord. Doch daar zij onder de verdenking lagen van te smokkelen, dacht men dat zij naar de zeekust getrokken waren.

De droefheid van Enrico's bejaarde ouders was diep en bijzonder wraakgierig, hetgeen, volgens hun landaard zeer natuurlijk was. Zij zouden het als een gebrek aan liefde en gehechtheid beschouwd hebben, zoo zij hunne tranen gedroogd hadden voordat hun zoon gewroken was; doch, God dank! hoewel voor het oogenblik op Corsica de ware christelijke godsdienst nog slechts weinig bekend is, zoo heeft toch een groot gedeelte der inwoners, die dikwijls voor een korten tijd naar Amerika, Frankrijk of Engeland verhuizen, leeren inzien, dat de godsdienst niet uit Rome afkomstig is. Een arme Corsicaan, die gedurende eenigen tijd met eenige andere Italianen eene bijbelklasse bezocht had, was zoo getroffen door de verhevene waarheid van het christelijk geloof, dat hij zijnen vrienden verklaarde, dat hij nog slechts begeerde een weinig beter te leeren God lief te hebben en te dienen, opdat hij, zoo als hij zeide, als hij terugkwam, zoo veranderd zou zijn dat hij, met Gods hulp, de schrik der priesters mogt worden.

HOE MEN AAN DE BUSTE VAN JOHN WESLEY KWAM

EN

WAT DEZE MET HET GELD ER VOOR ONTVANGEN VERRIGTTE.

Voorzeker is de naam van Wesley, de stichter van de in Engeland en Amerika zoozeer verspreide sekte der Wesleyanen (Methodisten), aan de meesten der lezers van „de Christelijke Familiekering” bekend. — Men herinnert zich dan ook hoe hij door zijne welsprekendheid, door zijne gemoedelijke prediking van Gods woord de zielen zijner toehoorders kneedde als de pottbakker het leem, en duizenden van hen tot de ken-

nis der waarheid bragt. Van zulk een man eenige bijzonderheden, al zijn zij ook aan velen niet onbekend, mede te deelen, zal dus voorzeker niet overbodig worden gerekend.

Reeds meermalen hadden Wesley's vrienden en vereeiders hun verlangen te kennen gegeven zijne beeldtenis te mogen hebben, maar te vergeefs; want hij vreesde te zeer, dat men er misbruik van zou maken, om zijne verdiensten boven die van zijn Heer en Zender te schatten.

Op zekeren tijd kwam hij echter uit de woning van een gezin, hetwelk in den hoogsten nood en ellende verkeerde en waar hij, uit hoofde zijner eigene armoede, slechts den troost der godsdienst, maar geene stoffelijke hulp had kunnen verleen. Juist had hij van een zijner vereeiders het aanbod gekregen dat hem een guinje (f 12) zou worden ter hand gesteld voor elke minuut, gedurende welke hij zich aan de kunstbewerking voor de buste onderwierp.

Gedachtig aan al het goede, dat hij met zulk eene som zou kunnen stichten, aarzde onze man nu niet langer, en de overtuiging erlangd hebbende, dat het aanbod oprecht gemeend was, trok hij den rok uit en plaatste zich in de vereischte positie. Dadelijk ging de kunstenaar nu aan het werk, legde zijn gipsmengel, en, beziel door zijn ijver, had hij in acht minuten eene prachtige, zeer gelijkende buste van Wesley vervaardigd. Toen deze zich gewasschen en weder gekleed had, hield hij de hand op, en de kunstenaar, die tevens zeer met hem bevriend was, stelde hem tien guinjes ter hand. Zoo veel geld had hij in langen tijd niet bij elkander gezien; maar niet lang was hij in tweestrijd over het gebruik, dat hij er van zou maken. IJlings smelde hij naar het behoeftig, pas door hem verlaten gezin, en door het geschenk van ééne guinje redde hij het uit den nood. Van daar spoedde hij zich naar de zoogenaamde gijzeling, waar zoo vele ongelukken voor eene kleine schuld soms langen tijd door mededogenlooze schuldeischers werden opgesloten, die alzoo het gezegde des Heilands (Matth. 5 : 26) hier bevestigd: „Gij zult van daar geenszins uitkomen, totdat gij den laatsten penning zult betaald hebben.”

Het eerst bezocht hij een arm handwerksman, die wegens eene schuld van eene halve guinje reeds lang daar was opgesloten. Wesley gaf hem eene geheele, zeggende: „Betaal nu uwe schuld en begin met de andere helft uwe zaken op nieuw.” Vol dankbaarheid drukte de man hem de hand en maakte zich gereed om de gijzeling te verlaten. — Maar alvorens dit te bewerkstelligen, zeide hij nog: „Beste, edelmoedige heer, zoo gij in dit huis van ellende nog meer barmhartigheid kunt en wilt bewijzen, ga dan naar het vertrek juist hierboven. Daar heerscht groote behoefte. God geve, dat gij nog tijdig genoeg komt.”

Wesley spoedde zich naar boven en zag hier een tafereel van ellende zoo als hij nog zelden had bijgewoond. Een man, of liever het geraamte er van, zat op een gebrekkigen stoel. Zijne oogen waren onafgewend gevestigd op een hoek van het vertrek, waar eene nog jeugdige vrouw op een bundel stroo met den dood lag te worstelen. Een reeds gestorven kind lag aan hare zijde. Dadelijk liet Wesley een dokter ontbieden. Toen deze echter kwam was het reeds te laat, en de ongelukkige vrouw was, volgens de verklaring van den geneesheer, ten gevolge van gebrek en kommer gestorven. De man stortte in eene zware ziekte, die hem zes weken lang aan zijne legerstede kluisterde. Nu kwamen Wesley zijne guinjes uitnemend te pas, en hij gebruikte ze geheel ten behoeve van zijnen beschermer, en toen zijne eigene fondsen uitgeput waren, riep hij de hulp van goede vrienden in. — Maar toen de man hersteld was, die ten gevolge van ongelukkige speculaties in den handel, hoewel anders op eerlijke wijze gedreven, in dezen toestand was gekomen, vooral door de weigering van een advocaat om in de voorgestelde schikking te treden, rustte onze Wesley niet, voordat hij de benodigde sommen voor zijne geheele vrijstelling had bijeenverzameld, eene poging welke door 's Heeren bijstand met een gewenscht gevolg werd bekroond.

Toen de koopman zijne zaken weder had kunnen hervatten, werd zijn werk zoo gezegend, dat hij binnen weinige jaren al het achterstallige kon vereffenen, ja wat meer is, vóór zijn dood stichtte hij een fonds, ter betaling van de schulden dergenen, die als hij in de gijzeling (gelukkig is deze wet nu in Engeland afgeschaft) werden opgesloten. En, o treffende besturing eener vergeldende voorzienigheid! de eerste die deze weldaad deelachtig werd, was — de advocaat, die zich jegens hem zoo onverbiddelijk had getoond!

Voorzeker zal het niemand bevreemden, dat Wesley en de handelaar, zoo lang hun leven duurde, door den innigsten band van dankbaarheid en geloofsgemeenschap waren vereenigd.

H. N. v. T.